

— Искашъ да арестуватъ Яни ли?

— Не, не. Ти ще му кажешъ тъй: всички знаятъ, че Яни отдавна се заканва на Илдъзъ. Мжжъ ми е, кажи, около него. Но всичко може да се случи. Да намѣри нѣкой отъ лазоветъ, да го прати да предупреди капитана и боцмана да се прибератъ въ гимията си. Разбирашъ, да каже тамъ, че има сведения нѣщо за... той ще намисли какво. Пъкъ утре вече е друго, Яни ще се опомни.

— Да отида. Само...

— Нищо нѣма да разбере Яни. Ще помолишъ оня да не казва никому. Азъ пъкъ ще се лепна о него и до довечера нѣма да се дѣля. Така е най-добре.

Когато Богданъ намира Яни, той вече е хваналъ диритъ на капитана.

— Намѣрихъ го, — смига Яни. — Отсреща, въ кафенето табла играе.

Тѣ чакатъ. Единиятъ гледа къмъ кафенето, другиятъ все мисли и не може да намисли, какво ще стане до довечера или презъ нощта.

— Ето го...

Отъ кафенето излиза добре облѣченъ високъ мжжъ съ фуражка, следъ него низкъ старъ морякъ. Спиратъ за мигъ, оглеждатъ се и бавно тръгатъ къмъ пристанището. Завиватъ и влизатъ въ Моряшка почивка. Следъ нѣколко минути и двамата приятели отсѣдатъ тамъ.

— Яни, — шепне Богданъ. — Още веднажъ ти казвамъ: откажи се, нѣма смисълъ, ще те уловятъ веднага. Нищо нѣма да спечелишъ, за цѣлъ животъ беда ще си навлѣчешъ.

— И ти си билъ другары!